støtte hendes Arbejde i 10 Aar; senere blev der stiftet 27 nye Kredse. Af disse gik 5 til Grunde efter 2 Aars Forløb, men de 77 holdt ud og har til Dato betalt 91,557 Dollars ialt til Skolen. Den blev kaldt Shâradâ Sadan.

Foreningen har selv ledet Arbejdet gennem Ramabai, og besluttet at bygge og at købe Jord. Ramabai har aldrig overskredet sit Budget, 6,000 Dollars aarlig, før den store Hungersnød kom. Shâradâ Sadan er vurderet til 50,000 Dollars, og der er ingen Gæld. 350 Børneenker ere blevne opdragne; Elevantallet har i Gennemsnit været 50. 9 Elever undervise i Kvindeskoler, 2 have selvstændige Skoler, 7 ere Missionærer. 10 bleve gifte, 21 Aar gamle. Ramabai har overvundet mange Fordomme. Hendes største Sejr er dog den, at Braminerne i Poona i 1896 oprettede en lignende Skole. Hungersnød og Pest har sinket deres Arbejde, men den skal være et Hjem for Hinduenker, der skal oplæres til Sygeplejersker og Missionærer, Puraniks, en Slags Prædikanter, og Lærerinder. Hinduerne have set, at Shâradâ Sadan drog Kvinderne til sig og tage nu selv fat paa Arbejdet.

Ramabai Foreningen af 1888 er opløst; dens Ejendom bliver overdraget Ramabai helt og holdent, og det overlades til hende at sørge for Shâradâ Sadans Fremtid.

Hun kommer dog ikke til at bære Byrden ene, thi en ny Forening er i Færd med at dannes, der efter Ramabais Ønske ikke skal bære hendes Navn. Hun ønsker, at den skal kaldes „Tro, Haab og Kærligheds Forbundet" til Hjælp for Indiens Barneenker.

Jeg vil slutte med at forsøge at give et lille Uddrag af hendes Tale paa det sidste Møde i Ramabai Foreningen i Marts 1898.

Hun kom til Amerika for at aflægge Regnskab for sit Arbejde og for at takke, og det gjorde hun af fuldt Hjerte: „Først Gud, der gav eder Kærlighed til at arbejde for os. Her staar Skolens første Elev; hun har lært een Ting der, at takke og prise Gud; for dette Arbejde blev ikke til ved Mennesker alene. Den evige Gud staar bag ved det; og som han er evig, vil det og vare ved.

Mine Venner har sat en Bemærkning ind om, at jeg ikke maa gøre Gæld; jeg er glad ved at kunne sige, at jeg aldrig har sat Skolen i Gæld, derimod staar jeg i saa stor en Taknemmelighedsgæld til eder, at jeg aldrig vil kunne betale den, om jeg end takker eder hele mit Liv. Gud den almægtige, Verdens Konge, vil belønne eder efter Fortjeneste!" Saa bragte hun Børnenes Tak: „Jeg var næsten bange for at gaa til Bunds; bange for, at Skibet ikke skulde kunne bære